

Arrest

nr. 134 763 van 9 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MEULEMANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1.1. Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

1.2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar tweede en huidige asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste

asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met haar man en zijn familie. De eerste asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 46 302 van 13 juli 2010 omdat zij niet aannemelijk maakt bij een terugkeer naar Nigeria een gegronde vrees te koesteren jegens haar man en diens familie, en zij niet aantoont waarom zij zich niet elders in haar land van herkomst zou kunnen vestigen.

Ter ondersteuning van haar tweede en huidige asielaanvraag legt verzoekster een medisch attest neer van dokter A. B. d.d. 28 februari 2014 dat stelt dat zij besneden is (type 2).

2. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag. (...)”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

3. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag bij arrest nummer 46 302 van 13 juli 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd besloten dat de door haar ingeroepen vrees voor vervolging door haar man en diens familie bij een terugkeer naar Nigeria niet aannemelijk is en gelet op het feit dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die dit kunnen herstellen/hier een ander licht op werpen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoont bij een terugkeer naar haar land van herkomst persoonlijke problemen te (zullen) kennen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van (veelal) theoretische beschouwingen en het formuleren van algemene en grotendeels irrelevante kritiek, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. Betreffende verzoeksters betoog omtrent (het niet maken van) het onderscheid tussen een besnidenis van type I en II benadrukt de Raad dat er niet getwijfeld wordt aan het feit dat zij besneden is, doch wijst hij erop dat, en hieraan gaat verzoekster klaarblijkelijk voorbij, zij ongeacht het type van haar besnidenis, zo wordt ook in de bestreden beslissing terecht geoordeeld, haar vrees jegens haar man (en diens familie) niet aannemelijk maakt. Met betrekking tot haar kritiek dat "de beslissing van DVZ kennelijk onvoldoende gemotiveerd is",

merkt de Raad op dat de bestreden beslissing uitgaat van en genomen werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die als enige bevoegd is voor beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Voorts wijst de Raad erop dat, waar verzoekster verwijst naar andere (gelijkaardige) dossiers, elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

De door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde medische attesten aangaande haar besnijdenis, waaraan niet wordt getwijfeld, en de hiervoor voorgeschreven medische ingrepen, wijzigen, net als het neergelegde uittreksel uit het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, niets aan en doen op generlei wijze afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 oktober 2014, voert verzoekende partij aan dat haar tweede asielaanvraag gesteund is op andere elementen. Zij preciseert dat haar eerste asielaanvraag werd afgewezen en er toen sprake was van een besnijdenis type I, terwijl zij slachtoffer is van een besnijdenis type II en de kans loopt op onvruchtbaarheid. Verzoekende partij stelt tevens dat haar problemen nog zwaarder zijn nu zij een reconstructie heeft ondergaan.

Na de terechtzitting verlaat de Raad het standpunt zoals gesteld in de beschikking.

De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoekende partij (afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige asielaanvraag) omtrent het feit dat zij van de dokter te horen heeft gekregen dat zij een reconstructie nodig heeft -welke zij blijkens haar verklaringen ter terechtzitting inmiddels heeft ondergaan- ten gevolge van haar besnijdenis (Administratief dossier, stuk 6, 'verklaring meervoudige aanvraag').

Aldus kleeft aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden hersteld aangezien de Raad niet in het minst kan inschatten wat de gevolgen van een reconstructie zijn voor verzoekende partij bij haar terugkeer naar haar land van herkomst.

De zaak is derhalve niet in staat om op grond van art. 39/2 van de vreemdelingenwet bevestigd of hervormd te worden.

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 maart 2014 wordt vernietigd en dient te worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 maart 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS